

החברותא

החברותא בטאן פנימי לחברים גליון מס 489 בס"ד ערש"ק פרי נציגים-וילך כ"ג אלול תשע"ד

פנינים יקרים

אתם נציבים היום כולכם וגו' (כ"ט, ט) להודיעם עמידתם ומצבם לפני המקום שעומדים עתה קודם ראש השנה שענינם הוא כמו אז טרם ראשית הבריאה היו כל השמות והכנויים כמוסים מעצמותו יתברך ככה אתם נציבים היום כולכם בראש השנה שאז תקבלו עליכם עול מלכות שמים ובאמצעות תפילתכם ותקיעתכם תתחדש המלוכה מחדש כאלו היום נהיית לו לעם והוא נעשה לכם לאלקים על שם הכתוב (תהלים ב) בני אתה אני היום ילדתיך. היום בר"ה ילדתיך מחדש כי נעשה האדם לבריה חדשה. (מתוך אור המאיר להגר"ז מויטומיר)

אתם נציבים היום כולכם וגו' (כ"ט, ט) את"ם אותיות 'אמת' וכולכם בבחינת נציבים בקומה שלמה והערכה ונשיאות ראש לפני ה' אלקיכם ואין שום מסך המבדיל בין ישראל לאביהם שבשמים רק בסוד פנים בפנים, גם נוסריקון אל תשליכני מלפניך, גם נוסריקון ורוח קדשך אל תקה ממני והבן כל זה.

(אוהב ישראל)

אתם נציבים היום כולכם לפני ה' אלקיכם ראשיכם שבמיכם וגו' כל איש ישראל (כ"ט, ט) במדרש: היום זה ר"ה עוד דרשו לפי ששמעו ישראל צ"ח קללות אמרו מי יוכל לעמוד באלו התחיל משה לפייסן הלא הרבה הכעסתם לפניו ולא עשה אתכם כליה ואתם נציבים לפניו יתברך. ונראה לי שמשה פייסן על פי מה שכתב הרמב"ם (הלכות תשובה פ"ג ה"ה) שיש דין כללי וברוב צדיקים יצאו גם היחידים זכאין בדין וזה שאמר משה היום ר"ה הוא דין הכללי בזה יש לכם תקומה לפניו להתייצב שאתם כולכם ביחד נדונין...

(תולדות יעקב יוסף)

אתם נציבים היום כולכם וגו' (כ"ט, ט) היום בר"ה שיש לכם תקומה כשאתם כולכם באחדות אחד משא"כ כשיש פירוד שאומר כל אחד שלום יהיה לי או והבדילו ה' לרעה וכו' לכך העצה היעוצה לתווך השלום בר"ה.

אתם נציבים היום כולכם וגו' (כ"ט, ט) במדרש זש"ה איומה כנגדלות דימה הקב"ה את ישראל כמלאכים, כמלאכים כתיב שרפים עומדים ממעל ובישראל כתיב אתם נציבים. המלאכים אומרים קדוש קדוש וישראל אומרים אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב ע"כ. בשים לב הנה נודע מדברי חז"ל דאין עמידה אלא תפלה שנאמר ויעמוד פנחס ויפלל (תהלים ק) והכוונה בזה כי צריך האדם לעשות רצונו יתברך ולילך תמיד ממדריגה למדריגה עד למדריגת "עומד" ואז מתייחדא ומתקשרא באבהן בכל התפלות ובפרט בימי הרצון בר"ה הקדוש והנורא שאנו מטהרין ומזככין מעשינו ע"י התשובה ומעש"ט ומעוררין ע"י תקיעת השופר הבל של תוקע ומעורר הבל האמת שהוא קשור בהוי' וכו'.

כי אתם ידעתם את אשר ישבנו בארץ מצרים ואת אשר עברנו בקרב הגוים אשר עברתם, ותראו את שקוציהם ואת גלוליהם עץ ואבן כסף וזהב אשר עמהם. פן יש בכם איש או אשה וגו' (כ"ט, ט"ו-י"ז) אריכות לשון זה מלמדנו עד כמה שיש להזהר מחברה רעה ועד כמה שצריכים להיות מחוברים לחברה טובה.

(מתוך אוהב חסד להח"ח)

לדעת החברותא לאמלא לבל החברים ואלו בישראל

גבלה שנה וקללוגיה, גאל שנה וזרכוגיה

שנה טובה ולמוכנה

גאובה וגאילה טובה

שיחת אור"י ר' אשר זיע"א פרישת תורה - פורים, ה'תשס"ו

לכאן. אמרתי לו: זה נקרא אמונה, אדם לא יודע כלום מה שהוא עושה. לא משנה מה הוא עושה, הוא לא עושה כלום, זהו היסוד הדעת. ומבשרי אחזה אלוקה - מבשרי, ממני בעצמי, מזה שאיני יודע להיכן אני הולך - אחזה אלוקה, אני מאמין שזה הוא, ואני רואה את הסיבה שנסתבבה ממנו.

האברך היה כמשתומם, והודה: אני מוכרח להתחיל להאמין. כל החיים שלי - למעלה משלושים שנה - לא ידעתי מהי אמונה, עוד לא הייתה לי אמונה בחיים שלי. אני מוכרח להאמין שיש משהו. הנה מי שלח אותי לכאן? איני יודע. ואת מי מצאתי? אותך, שהיית זקוק לי בגלל שהיית צריך רכב, ואתה מספר לי שרצית ללכת למקוה, למרות שלא התחשק לי להגיע הביתה אחרי הדלקת נרות לא היתה לי ברירה והלכנו, ולבסוף עוד הגענו בזמן.

זוהי אמונה, לדעת שהוא - סיבת כל הסיבות - מסובב את הסיבות. וזהו אורו של משיח. וחסרון האמונה הזו הוא הגלות, שהשכינה היא בגלות, במכאובים, מפני שאף אחד לא עולה בדעתו להתעורר מהסיבות שנשלחו אליו לחיות עם השכינה הקדושה, ו"מבשרי" - ממנו בעצמו, להגיע ל"אחזה אלוקה". אף אחד. כל אחד כאוב מהמכאובים שלו, ולא משנה ממה, הוא כאוב, והוא לא חושב ולא חי את הסיבות שמסובבים אליו, ולא חי עם סיבת כל הסיבות. הוא חי במציאות שלו, במציאות של המכאובים שלו. וכשהוא חי במציאות הזו הוא לא חי עם הרבש"ע. במציאות הזו אין אף אחד, יש רק תוהו ובוהו.

מבקשים תמיד שיבוא משיח ולא יודעים מה זה משיח. זה שלאדם לא טוב והוא מבקש שיבוא משיח ויהיה טוב, וכי לזה יקרא משיח? האם זה משיח?

משיח עניינו היסוד הדעת, שמסיחים את הדעת, דהיינו אמונה פשוטה, כמו שאמרו אין בן דוד בא אלא בהיסח הדעת, ומהי אמונה פשוטה? ביום שישי האחרון לפנות ערב הייתי צריך ללכת למקוה, יצאתי מהבית והתחלתי ללכת עד שהתעייפתי ולא יכולתי להמשיך. רציתי לחזור ולא יכולתי. פתאום אני רואה איש למולי, הבטתי לראות מי הוא, וכשהתקרב אני רואה אברך מוכר. שאלתי אותו "מה אתה עושה פה", והוא עונה "איני יודע", "מה פרוש אינך יודע" אמרתי לו "אתה באת לקחת אותי". כששמע שעדיין לא הייתי במקוה אמר לי שאם ארצה יקח אותי למקוה, אך מי יודע אם נספיק מכיון שעוד חצי שעה הדלקת הנרות. אמרתי לו תביא אותי למקוה וכבר נסתדר, נגיע הביתה להדלקת הנרות. וכך הוה. הגענו בדיוק בזמן. בדרך הוא אומר לי שהוא לא יודע מה פרוש "אמונה", נעניתי לו: יהודי חי כ"כ הרבה שנים ועדיין לא יודע מהי אמונה? הבט וראה: מי שלח אותך לכאן, אני יצאתי לדרך והתעייפתי, לא ידעתי איך אני מגיע עכשיו הביתה, איני יכול ללכת ברגל. מה עשה הרבש"ע, אתה יצאת מהבית, והוא הכניס לך בראש רעיון ללכת, ואתה בעצמך לא ידעת להיכן, הרי אף פעם לא הגעת לכאן בזמן כזה, ביום שישי לפנות ערב. והוא אמר לי נכון, קרה לי דבר מוזר, יצאתי מהבית מבלי לדעת לאן, והגעתי

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמי קודם

489

אפגום, אבל לולי הסיבות הללו - וחטאתי נגדי תמיד, וממילא "מבשרי", מן הפחיתות שלי, שכל הזמן עומד לפגום, "אחזה אלוקה" - ע"י זה שאני רואה שאתה קיים ומסובב הסיבות שלא אפגום.

והאדם שמונח במחשבות אלו (שהוא אינו עושה כלום והכל הרבש"ע) כל ימיו, כל נשימה ונשימה, זה נקרא 'היסח הדעת'. כי הסיבות של האמונה מגיעות אליו בהיסח הדעת, כמו אותו אברך שאמר אני מוכרח להאמין שיש אלוקים בעולם. וזה נקרא משיח. שהאדם לא שוכח לרגע את עצמו, מהי המציאות שלו, וכל נשימה הוא חי בסיבות, שכל מה שהוא עושה הכל הרבש"ע מסובב סיבות שיעשה כך. כי בגלל הרשעות שלו - ובכל אדם יש רשעות מרשעות הגויים - הוא מכיר ויודע שהוא לא יכול לעשות כלום, והכל הוא מסיבת כל הסיבות. ומתוך שמכיר את הרשעות שלו הוא חי ב"חטאתי נגדי תמיד", "כי פשעי אני אדע" איזה חוטא ופושע אני. מתוך זה הוא חי ברשעות שלו, ואז הוא יכול לחיות בבחינת היסח הדעת של הגאולה ושל המשיח. כי כאשר הוא מרגיש ("דערהערט") את עוצם רשעותו, והוא חי בהרגשה זו כל נשימה ונשימה, וכאשר יש לו ישועה הוא עומד ורואה שכל רגע יש סיבה אחרת - הוא מוכרח להאמין שיש בורא. אבל ללא הסיבות הוא לא יוכל לדעת את האמונה מעצמו, כי מציאות הרשעות שלו גורמת שהוא לא יכול לעשות מאומה. ואם כן כל מה שהוא ומה שיש בו זה הכל מכח הסיבה.

המשך יבוא אי"ה

המציאות שלו היא תוהו ובוהו. ואיפה נמצא המשיח האמיתי, איפה הגאולה האמיתית, בסיבות שהקב"ה שולח לנו, אני לא היה לי מקוה ולא מכונית, והוא שולח לי את האברך. זה נקרא אמונה. אותו אברך אמר לי אני מוכרח להאמין שיש מנהיג לבירה, מי הביא אותי לכאן? בשביל מה באתי? ואת מי מצאתי? היתכן שזה לא סיבת כל הסיבות?! זו היתה סיבה ממסבב כל הסיבות!

אמנם, אחרי שהקב"ה שולח לאדם סיבות, והוא רואה ומכיר את סיבת כל הסיבות, הוא לא נשאר לחיות למעלה מן הטבע בדרגה הזו של סיבות, הוא חוזר למציאות הנראית. כי כך נוצרנו באופן שכזה, כי באם האדם יחיה רק את הסיבות ולא יחיה את המציאות שלו, את המציאות הפחותה שלו, ולא יהיה "וחטאתי נגדי תמיד", הוא יכול להיות כופר בעיקר. מכיון שהוא עלול לחשוב שהוא צדיק גמור, ויגיע לכך שיאמר בחנני ה' ונסני צרפה כליותי. אפילו דוד מלך ישראל חי וקיים אמר "בחנני ה' ונסני צרפה כליותי" צרף כליותי ותמצאני נקי. הרגתי את יצרי, ולבי חלל בקרבי. ולכן הוא היה מוכרח לקבל פגם בשורש שלו, במידת אהבה, בכדי שיראה שהוא לא שליט על עצמו, ויש בורא ומנהיג לכל הברואים שהוא סיבת כל הסיבות ומה שלא יכל לעמוד בנסיון הזה למד לדעת "כי פשעי אני אדע וחטאתי נגדי תמיד", שאני חוטא ופושע, ולמה, בגלל "וחטאתי נגדי תמיד" שאני תמיד פוגם, אין נשימה שאני לא פוגם. אף שלא כל הזמן הוא פוגם בפועל, מצד עצמי אני חוטא ופוגם כל הזמן, ורק הקב"ה מסבב את הסיבות שאני לא

אם יהיה נדחך בקצה השמים (ר, ל) לא כתיב יהיה פוורוך אלא נדחך להורות לנו דאפילו הנדחים יקרב אף שהם גרועים מאד שירדו למדרגה האחרונה מ"מ כל זמן שאינם אבודים ונבטלים לגמרי הקב"ה יקרבם. (ביחזקאל נזכרו אבודים לגמרי ומשמע שגם להם יש תקוה אם נאכדו באונס). (נדחי ישראל להח"ח)

כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוך היום לא נפלאה היא ממך ולא רחוקה היא (ל, יא) רמז להם מצוה הזאת על כללות התורה מבראשית ועד לעיני כל ישראל יכול האדם לקיים בחדרי חדרים אפס קצת יראה וישיג. אמנם כללות נשמת ישראל המה אחדות אחד חלק אלוך ממעל ובפרט בראש השנה בהתאספם יחד שבטי ישורון באחדות גמורה להמליך עליהם מלוכה מחדש. וכמו שנתייחד בענפים ככה נתייחד בשורשם ובאמצעות כללות ישראל ואחדות לבבם נתקיים ביניהם כללות התורה ומצוותיה. (מתוך אור המאיר)

וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל וגו' (ל"א, א) העולה מדברי הגמרא בסוטה (דף ב) שהרצוה לפתוח פיו במוסר יש לחוש שידבר סרה על ישראל כצאת רשב"י מהמקרה וכו' אך כשיתן לב שהוא עצמו הגורם ובזה מוכיח לעצמו לפני שמוכיח את חברו בזה מקיים ולא תשא עליו חטא להשליך עליו החטא ולהוציא את עצמו מהכלל רק ישתף את עצמו עמהן. וזהו וילך משה וכו' כשמשה הלך לדבר דברי תוכחה הלך משה עמהם כלומר ששיתף עצמו עמהם בתוכחה וממנו ילמדו לעשות כן בדרך. ומצינו בירושלמי (תענית פ"ב ה"ז) שכן עשה גם שמואל הנביא.

תקעו בחודש שופר וגו' (תהלים פ"א) הנה בתקיעות יש שני פירושים אחד שתוקע בשופר וזה הוא מה שממנו לחוץ. ומצינו הפירוש של תקיעה להיפוך כמו ויעקב תקע אהלו (בראשית לא, כה) והיינו שחיבר האהל במקום שקבעו. כן הענין בר"ה שמעם התקיעה לעורר קול רחמים מלמעלה והיינו שיבאו הרחמים להתגלות מלכותו יתברך עלינו ממנו לכל הבריאה כמבואר בזה"ק ובש"ק נתקע מלכות שמים למעלה ומתוקן כמו בתקיעה ממש. ואז נתקע באלקות מקדושת השבת.

הנה ידוע שהתחדשות הבריאה בראש השנה וכוה שאנחנו מתעוררים בכל ראש השנה הגם שחמאנו הרבה ואין ראוי להתקיים העולם. מ"מ יראה לפני הקב"ה תשובתנו ומחשבתנו שמעתה נהיה טובים ויצרף הקב"ה מחשבותינו לטוב ויסייע לנו לתשובה ויהיה שמו נקרא עלינו בבחינת אהי"ה בחינת תשובה בלשון עתיד כמו בכריאת העולם שהיה הבריאה בשביל מה שיהיה צדיקים ככה כן גם עתה יחשוב הקב"ה עלינו מה שנהיה טוב...

כל הדברים יגעים לא יוכל איש לדבר (קהלת) כי צריך לעבוד על זה המדרגה תמיד שיגיעו דבריו אל הבורא ב"ה ולא יסבור שכבר הוא במדרגה זו. לפי שזה צריך עבודה תמידית ושפלות האדם שהוא ההכנעה והעניויות וכשיסבור שכבר הוא במדרגה זו א"כ יש לו גאות, וכיון שיש לו גאות בוודאי אין לו מדרגה זו. וזהו כל הדברים יגעים דהיינו הדברים שאתה סובר שכבר הגיעו אל ה' יתברך ב"ה בודאי לא יוכל איש לדבר כי בודאי אינו כך כיון שסובר כך, וק"ל. (נעם אלימלך)

הודעות בקשר לימי הרחמים הבעל"ט

סליחות מתקיימים בעז"ה ביער קנדי, פרטים בבית הרא"ש, רח' דון יוסף הנשיא 5

ההרשמה ותשלום מראש לנסיעה לר"ה אצל משפ' גולדשטיין רח' יהודה המכני 4

בעי"כ מתפללים בצוותא תפילת מנחה בציון שמואל הנביא בשעה 2.00 אחה"צ

י"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים

☎ 02 - 5829688 פקס: 02 - 5325477

ת.ד. 5080 ירושלים 91050